

Susan Mallery
Kisvárosi feleségek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: *The Girls of Mischief Bay* (Harlequin MIRA)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-668-8

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

Kisvárosi feleségek

✦ MISCHIEF BAY ✦

Kedves Olvasó!

Isten hozott Mischief Bayben!

Ez a könyv az első része egy, a reményeim szerint igen hosszú sorozatnak. Imádok új világot teremteni, ahová az olvasók bekukkanthatnak, majd idővel teljesen felfedezhetik azt. Bízom benne, hogy ez a mostani egy olyan világ lesz, ahová újra és újra vissza akarsz majd térni.

Igazából élvezem azt, hogy nem létező helyeket találhatok ki, és próbálom őket olyan valóságossá tenni, amennyire csak lehet, de azért számomra is vannak komoly kihívások. Az egyik legnehezebb feladat például, hogy kiötöljem, mivel foglalkoznak a hőseim, és mi a neve a vállalkozásuknak. Tavaly, amikor elkezdtem ezt a könyvet, rögtön bele is tört a bicskám ebbe a feladatba, ezért aztán azokhoz fordultam, akiket a legjobban szeretek: az olvasóimhoz és barátaimhoz, akikkel a [facebook.com/susanmallery-n](https://www.facebook.com/susanmallery-n) tartom a kapcsolatot. A segítségeteket kértem, és ti nem hagytatok cserben. Ámulatba ejtettek a válaszaitok, pedig igazán nem volt semmi okom a csodálkozásra, hiszen tudtam már, hogy rátok mindig számíthatok.

Szóval ezt a könyvet most azoknak ajánlom, akik nem sajnálták az időt és a fáradságot, hogy segítsenek egy elbizonytalanodó írónak. Remélem, annyira fogjátok szeretni a Mischief Bayt, mint amennyire én is szeretem. És ezúton is megköszönöm a segítséget mindenkinek:

Alicia H, Oklahoma City, OK; Andie B, Woodstock, ON; Ann L, Pittsburgh, PA; Cat J, Johnson City, TN; Cheryl H, Auburn, MA; Dale B, Ocala, FL; Jennie J, Monroe, TN; Joyce M, Orange, TX; Karen M, Exton, PA; Kelly M, Corvallis, OR; Kelly R, Oregon City, OR; Kimberly C, Corning, NY; Kriss B, Chassell, MI; Kristen P, Westfield, NJ; Krystle P, Smithfield, PA; Linda H, Glen Burnie, MD; Lindsey B, Nestleton Station, ON; Lisbeth G, Honesdale, PA; Lora P, Papillion, NE; Melanie O, Chico, CA; Melissa H, Versailles, KY; Patricia K, Ashdown, AR; Phyllis G, Holbrook, MA; Roberta R, Berne, NY; Sandy K, Tucson, AZ; Sherry S, Jane Lew, WV; Susan P, DeValls Bluff, AR; Susan W, Morganville, NJ; Suzanne V, Rockaway, NJ; Suzi H, Kansas City, MO; Tina M, Warner Robins, GA; Tracy A, Rochester, NY; Yvonne Y, Edmonton, AB.

Szeretettel: Susan Mallery

1

– Ezt Tyler csinálta?

Nicole Lord a kép felé fordult, melyet ő maga tett fel pilatesstúdiója, a Mischief in Motion falára. A rózsaszín kartonpapíron három nagy piros szív virított, rajtuk egy kéz lenyomata. A szívek vonala kicsit bizonytalan volt ugyan, de azért fel lehetett ismerni, hogy miről van szó. Nem is olyan rossz, tekintve, hogy a szóban forgó művész még öt éves sincs. A tenyérynymat elkészítésében nyilván a tanító néni segített.

– Ő bizony – mosolygott Nicole. – Megígértem neki, hogy behozom a munkahelyemre, és megmutatom mindenkinek.

Az ügyfél, egy harmincas anyuka, aki a terhesség során felszedett több mint húsz kilótól akart megszabadulni, letörölte az arcáról az izzadságot, és visszamosolygott rá.

– Milyen édes lehet! Már alig várom, hogy a lányom mást is tudjon, mint enni, kakilni meg visítani egész éjjel.

– Sokat fog javulni a helyzet, meglátod – vigasztalta Nicole.

– Remélem is. Mindig azt hittem, hogy ha egyszer szülni kezdek, hatig meg sem állok – grimaszolt a fiatalasszony. – De most nagyon úgy nézem, hogy egy is bőven elég. – Intett, és elindult a kijárat felé. – Viszlát a jövő héten!

– Kellemes hétvégét!

Nicole úgy köszönt el, hogy fel sem nézett, a tekintetét a számítógépe képernyőjére szegezte. A déli órája után volt egy száznyolcvan perces szünete, mielőtt a délutáni műszak elkezdődne. Ami nagyon jól hangzott, amíg át nem gondolta, mi mindent kellene megcsinálnia ez alatt a három óra alatt. Először is esedékes volt egy nagybevásárlás, mert teljesen kifogytak mindenből. Emellett tankolnia is kell, meg elhozni a ruhákat a tisztítóból, és az sem ártott volna, ha mindeközben ebédel valamit.

Rápillantott az órára, és eltöprengett rajta, küldjön-e sms-t Ericnek, hogy ne felejtse el Tylert négykor elhozni az iskola-előkészítőből. A telefonjáért nyúlt, de aztán megrázta a fejét, és visszahuppant a székébe. Nem, mégsem. A férje csak egyszer felejtett el elmenni a gyerekért, és utána szörnyű lelkifurdalása volt. Bíznia kell abban, hogy a jövőben észben tudja tartani a feladatait. És bízni is fog. Bár Eric mostanában egy csomó dolgot elfelejt. És mintha kevesebbet segítené a ház körül is.

Házasság! – gondolta Nicole, és felsóhajtott. Nagyon romantikusan hangzik az elején, amíg rá nem jössz, hogy ha férjnél vagy, nemcsak együtt kell élned valakivel, de ráadásul vannak napok, amikor úgy véled, komoly hibát követtél el.

Miközben azon töprengett, milyen sorrendben intézze el a tennivalóit, nyílt a stúdió ajtaja, és Pam Eiland lépett be egy hatalmas táskával a vállán.

– Hahó! – köszönt vidáman.

Aki nem ismerte Pamet, első látásra azt gondolhatta volna, hogy gyűjtögető természet, és túlságosan ragaszkodik a tárgyaihoz, azért hord magával ekkora táskát. Azok ellenben, akik ismerték őt, pontosan tudták, hogy ez a táskája a többihez képest nem is olyan nagy, másrészt viszont jelentős részét Pam fura kutyája és egy pokróc foglalja el.

Mintegy végszóra, Lulu váratlanul kidugta a fejét a szatyorból, és nyüszíteni kezdett.

Nicole felállt, és üdvözölte őket. Miután megölelte Pamet, Luluért nyúlt, aki egyenesen az ölébe ugrott, és odabújt hozzá.

– Látom, ma rózsaszínbe öltözött – állapította meg Nicole, és megsimogatta az állat pofáját, majd megvakarta a feje búbját.

Lulunak, a fajtatiszta kínai meztelenkutyának csak a feje tetején, a fülén, a farkán és a bokái körül nőtt egy kevés fehér, selymes szőr, a teste többi részén csak a szürkés rózsaszín,

barna pöttyös bőr látszott. A jószág egészsége meglehetősen ingatag volt, és tekintve, hogy gyakorlatilag nem volt bundája, folyamatosan fázott szegény. Ezért aztán öltöztetni kellett, így Lulunak számos pulcsija, pólója és kabátja volt. Ma éppen egy pihekönnyű, rózsaszín ujjatlan felső volt rajta, melyet fényes szürke szalag díszített.

Nicole, akinek igencsak leharcolt volt már a ruhatára, és pénz dolgában sem állt valami jól, gyakran érezte magát kínosan amiatt, hogy bizony irigylit a kutya gardróját.

Lulu egy gyors kutyapuszit nyomott az állára, mire a fiatalasszony magához szorította. A Luluval való ölelkezés volt az eddigi napja fénypontja, úgyhogy alaposan ki akarta élvezni.

Pam mosolygós, csinos, barna nő volt, testnadrágja és sportatlétája fölött laza, rövid ujjú pamutruhát viselt. Ellentétben a többi vendéggel, akik délre érkeztek, Pam nem a munkából jött. Nicole tudta róla, hogy valamikor, sok évvel ezelőtt a férje cégénél dolgozott, és még most is sokat tud a kisvállalkozások ügyeinek intézéséről. Nicole-nak is többször adott már tanácsot különböző kérdésekben. De jó ideje már csak a háztartással és önmagával foglalkozott. Nicole számára ez úgy hangzott, mint maga a csoda.

– Ki jön még ma? – kérdezte Pam, miközben kivette a táskájából a pokrócot, és összehajtva a sarokba terítette.

Lulu előzékenyen össze is gömbölyödött rajta, kecsesen maga alá húzva hosszú lábait. Nicole tudta, hogy a kutya nem mozdul, míg véget nem ér az óra. Úgy vélte, Lulu kellemes természete és jólneveltsége a kárpótlás a fura, már-már sci-fibe illő megjelenéséért.

– Rajtad kívül csak Shannon – felelte Nicole, ellenőrizve a létszámot a számítógépe képernyőjén.

Kifejezetten megkönnyebbült, hogy csupán ketten lesznek az órán. Pam és Shannon már gyakorlottak, szinte egyedül is levezénylik a gyakorlatokat, nem kell folyamatosan figyelnie rájuk.

Ráadásul a három vendég, aki lemondta az órát, csak reggel telefonált be. Mivel azonban a stúdióban az volt a szabály, hogy legalább huszonnégy órával előbb le kell mondani az órákat, Nicole abban a kellemes helyzetben találta magát, hogy öt vendég fizetett neki, de csak kettővel kell foglalkoznia. Ennek most szívből örült, bár a lelke mélyén volt azért egy kis lelki-furdalása. Lehet, hogy ettől már rossz ember? Elhatározta, hogy dolgozni fog a jellemén, amint kitalálta, mi történik a házasságával, és amint négy óránál többet tud aludni naponta.

Pam kilépett a szandáljából, de aztán ahelyett, hogy felhúzta volna a pilateszokniját, Nicole-hoz fordult.

– Nem megyünk el ebédelni? – kérdezte ellenállhatatlan mosollyal, összehúzva zöldes-mogyorószínű szemét. – Ugyan már, tudom, hogy te is ezt akarod!

– Hogy mit akar? – kérdezte Shannon Rigg, aki ebben a pillanatban lépett be a stúdióba. – Ma délelőtt volt egy szörnyű tárgyalásom egy idióta, nőgyűlölő bankárral, aki folyamatosan arra célozgatott, hogy jobban szeretne a főnökömmel beszélni. Amikor felvilágosítottam, hogy én vagyok a pénzügyi igazgató, majdnem szívrohamot kapott. – Shannon tartott egy kis szünetet, és elégedetten elmosolyodott. – Felajánlottam, hogy elküldöm neki a névjegykártyámat beszkenelve, de nem dobta fel az ötlet. Erre közöltem vele, hogy ha nem csinálja meg, amit szeretnék, fogom a cégünk huszonnégy milliárd dolláros számláját, és átviszem egy másik bankba. – Rövid hatásszünetet tartott. – Szerintem miután eljöttem, elsírta magát.

Pam felemelte a kezét, és lepacsiztak.

– Hihetetlenek vagytok mindketten. Nicole akár egy artista zsonglőröködik, terelgeti a férjét, neveli az ötéves fiát, és vezeti a vállalkozását. Te meg nap mint nap a legdörzsöltebb, legkeményebb üzletemberekkel veszed fel a harcot. Én ellenben mit csinállok? Kiválasztom a kutyám ruhatárát, és sütök egy kis kekszket. Hát nem szomorú?

– Viszont nekem sejtelmem sincs, mi kell egy kekszbe – mutatott rá Shannon. – Hát neked, Nicole?

– Liszt, víz és... tudja a fene.

Shannon nevetett.

– Látod, ez az a pont, ahol én is mindig elveszítem a fonalat. Ezen a „tudja a fene” részen

bukom meg állandóan.

Nicole közben azon morfondírozott, ahogy Pam az előbb leírta őt. A zsonglorködni roppant pozitív kifejezés volt ahhoz képest, hogy folyamatosan úgy érezte, képtelen a tényezőket a levegőben tartani, egymás után potyognak a földre, és törnek össze.

Persze maga is belátta, hogy ez egy elég borúlátó tálalása az eseményeknek. Meg kellene tanulnia pozitívan gondolkodni. És talán az sem ártana, ha megtanulna kekszet sütni.

Shannon testre simuló ujjatlan ruhát viselt, és legalább nyolccentis sarkú cipőt. A lába csupasz volt, és napbarnított, vöröses hajkoronája pompás hullámokban hullott a vállára. Drága órát, elegáns ékszereket viselt, és egy BMW-t vezetett. Ha Nicole választhatott volna, olyan anyát szeretett volna, mint Pam, és olyan felnőtté akart volna válni, mint Shannon. Csakhogy így, harmincévesen Nicole-nak rá kellett jönnie, hogy ennél már aligha lesz felnőttébb.

– Várj! – szólt rá Pam Shannonra, aki el akart indulni a szomszédos öltöző felé. – Arra gondoltam, a sport helyett inkább ebédelnénk egyet.

Shannon már kivette a tornaruháját a sporttáskájából, de azért hátrafordult.

– Ne tornázzunk?

– Úgyis csak ketten lennénk, és egyébként is péntek van. Igyunk egy kis bort, röhögjük ki azt a nevetséges fajankót a bankból, és lazítsunk egy kicsit.

Shannon Nicole-ra pillantott, és kérdőn megemelte a szemöldökét.

– Benne vagyok – jelentette ki. – És te?

Nicole a teendői listájára gondolt, arra, hogy még a mosodába is el kell mennie, és egy csomó számla befizetésre vár, miközben a férje otthagyta a remek állását annál a szoftveres cégnél, és úgy döntött, hogy forgatókönyvíró lesz. A pörgő és lepotyogó tényérok is eszébe jutottak, meg az, hogy hosszú ideje hiába küzd a kimerültség érzésével.

Aztán kivette szőke lófarkából a gumit, megrázta a haját, fogta a kulcsát meg a táskáját, és felállt.

– Felőlem mehetünk.

A McGrath's Pub körülbelül olyan régi volt, mint a Mischief Bay-i móló és sétány. Shannon emlékezett rá, hogy kamaszkorában is gyakran megfordult itt. Ha nem volt forgalom, körülbelül egy óráig tartott az út ide Riverside-ből. A barátnőivel végigvihogták és -csacsogták az utat, és persze elképzelték, milyen helyes srácokkal fognak találkozni aznap. Olyan srácokkal, akik az óceán partján élnek, szörföznek, és szőkére szívta a hajukat a nap. Nem afféle tizenkettő egy tucat fiúkkal, akikkel nap mint nap összefuthattak otthon a gimiben.

Akkoriban ugyanis már a napszíttá hajtól és a retró kabriók látványától gyorsabban vert a szíve. Csak remélni tudta, hogy az elmúlt huszon-egynéhány évben sikerült fejlődnie e tekintetben.

Követte barátnőit az étterembe, és a pillantása végigfutott az alattuk elterülő parton meg az óceánon. Dél volt, és apály. Egyetlen szörföst sem látott a vízen. És mivel munkanap volt, ráadásul február, a parton sem röplabdázott senki. Pedig éppenséggel röplabdázhatott volna, hiszen több mint húsz fokot mutatott a hőmérő.

A McGrath's egy háromszintes épület volt, legfelül tetőterasszal. Az alsó szint egy nagy, a tenger felé nyitott bár volt, de Pam egyenesen a lépcsőhöz sétált, és a közbeeső étkezőrészen át felmentek a tetőre.

– Ablak mellé szeretnétek? – kérdezte Pam, de már el is indult arrafelé.

A nagy méretű ablakokon át pompás kilátás nyílt az óceánra. Most csak néhány volt nyitva közülük, hogy bejöjjön egy kis friss levegő. Ha tizennyolc fok alá esett a hőmérséklet, mindet bezárták, nyáron pedig kiszedték az összeset.

Shannon Nicole-lal szemközt ült le, Pam pedig Nicole mellé, és közvetlenül a széke mellett helyezte el a szatyrát. Biztosak lehettek benne, hogy a jól nevelt Lulu benn marad a táskában, amíg meg nem ebédelnek. Amikor először lógták el a tornát, és mentek helyette ebédelni, Shannon végig Lulu miatt szorongott. Ma már a barátságuk egyfajta kabalájának tekintette a nem mindennapi külsejű kutyát, aki ugyan furcsa és bizarr megjelenésű, ugyanakkor kedves és

megnyugtató.

Figyelme a kutyáról az étteremre terelődött. A kilátástól el kellett volna hogy álljon mindhármuk lélegzete. Ahogy a barnásszürke homok a mélykék vízzel találkozott... Volt a tengeren pár vitorlás, hogy kihasználják a könnyű szelet, a látóhatár szélén pedig nagy és nehézkes szállítóhajók úsztak távoli, egzotikus kikötők felé.

De ez itt Los Angeles volt, ahol mindenünnen remek a kilátás. Így aztán ahelyett, hogy a szépséges panorámában gyönyörködtek volna, Pam kiosztotta az étlapot.

– Van napi hamburgermenüjük – sóhajtotta. – Láttátok? Ha azt kérem, besegít valaki a sült krumplimba?

– Majd én – ajánlkozott Nicole. – Én úgyis fehérjetálat akarok kérni.

Pam az orrát húzgálta.

– Erre lett volna egy fogadásom.

Shannon tisztában volt vele, hogy a fehérjetál nem más, mint egy adag grillezett hal és rák némi párolt zöldséggel. Ami persze nagyon egészséges, de ő úgy gondolta, hagyja a kalóriák miatti aggodalmaskodást a folyamatosan a testükkel foglalkozó, bikiniőrült helyieknek.

– Én is örülnék egy kevés krumplinak – mondta, hiszen az szépen kiegészítette volna a salátát, amit mindig rendelt.

Pam belecsípett Nicole karjába.

– Sovány vagy. Többet kellene enned.

– Hidd el, eleget eszem.

– Persze, gyökereket és lárvákat. Tudod, mi kell neked? Egy finom hamburger. – Pam hátradőlt a székén. – Örülj, hogy még működik az anyagcseréd, mert egy szép napon arra ébredsz majd, hogy ennek is búcsút mondhatsz.

– Miket beszélsz, hiszen ragyogóan nézel ki – értetlenkedett Nicole. – Remek formában vagy. Pam összevonta a szemöldökét.

– Hozzá ne tedd, hogy a korodhoz képest, mert kihajítalak az ablakon!

Nicole felnevetett.

– Sosem mondanék ilyet. Különbösen is, te még közel sem vagy ahhoz az életkorhoz, amit öregnek lehet mondani.

Így beszél egy harmincéves, gondolta Shannon fanyarul. Pedig az idő valósággal rohan, minden egyes nappal egyre gyorsabban. Alig hitte el, de már csak néhány hónap választotta el a negyvenedik születésnapjától. Ránézett a másik két nő kezére, ahonnan gúnyosan villogtak rá az eljegyzési gyémántok. Ő pedig immáron sokadszor volt kénytelen szembenézni a ténnyel, hogy sajnos elmulasztott férjhez menni.

Pedig szándékában állt. Igen, mindig is azt hitte, hogy egyszer családot alapít. Csak éppen a karrierje volt a legfontosabb a számára, és a férfiak, akikkel összehozta a sors, eléggé nehezen viselték ezt. Minél sikeresebb lett, annál nehezebb volt összehozni egy jó randit. Vagy legalábbis találni egy olyan hímneműt, aki nem bánja, hogy szenvedélyesen szereti a munkáját. És ahogy teltek az évek, úgy tűnt mindinkább lehetetlennek olyan partnert találni, aki vonzó és érdekes.

Egy darabig eljátszott az ötlettel, hogy megemlíti a dolgot. A cikkek, amelyeket e tárgyban olvasott, mind azt tanácsolták, hogy oda kell tennie magát, ha ismerkedni akar, mert úgy sokkal jobbak az esélyei. Az összes barátjának és ismerősének el kell mondania, mennyire komolyan gondolja a társkeresést. Persze időnként támadt egy sanda gyanúja, hogy a női lapok bizonyos cikkeit olyanok írják, akiknek fogalmuk sincs róla, miről beszélnek. Meg aztán Shannon nem akarta, hogy szánakozzanak rajta. Miért is? Hiszen sikeres üzletasszony, egy több mint egymilliárd dollárt forgalmazó cég pénzügyi igazgatója. Nincs mindenáron szüksége pasira. Persze ettől még vágyhat rá, hogy legyen egy társa...

– Hogy van az én kis kedvencem? – érdeklődött Pam.

Nicole elmosolyodott.

– Tyler? Remekül. El sem hiszem, hogy öt éves lesz. Olyan gyorsan nő... Már iskola-előkészítőbe jár, és mire ezt felfogom, iskolába megy. – Tartott egy kis szünetet, s csak azután folytatta: – Persze

bizonyos szempontból könnyebb lesz így. Nem kell annyi szervezkedés, hogy ki vigyázzon rá.

Amikor elhallgatott, azonnal lehervadt az ajkáról a mosoly, és az arcán megrándult egy izom. Mintha összeszorította volna a fogát.

Shannon elbizonytalanodott, nem tudta, meg merje-e kérdezni, mi a baj. Valójában ugyanis tudta a választ. Két éve járt már Nicole-hoz pilatesre, akárcsak Pam, és míg ők igen szorgosan látogatták a péntek déli órát, ezt a többi résztvevőről nem lehetett elmondani. Ezért aztán többnyire hármásban voltak, és sokat beszélgettek a tornagyakorlatok közben, megosztották egymással az örömeiket és a bánataikat. Shannon tisztában volt vele, hogy Brandon, Pam legifjabb csemetéje ugyancsak vad dolgokat művelt kamaszkorában, például részegen vezetett, és felcsavarodott egy fára. Azóta persze észhez tért, és igencsak odaadó és szorgos hallgatója az orvosi egyetemnek. Nicole pedig azt próbálta elmagyarázni nekik, miért adta fel jól fizető állását a férje, azzal a szöveggel, hogy forgatókönyvíró akar lenni. Cserébe Shannon is elpanaszolta, hogy bármilyen nagy kihívás egy techcég egyetlen női vezetőjének lenni, még sokkal keményebb feladat megtalálni az igazit, aki támogatja az ember lányának szakmai törekvéseit.

Miközben Shannon azon töprengett, miként csomagolja be a kérdést, aminek az a lényege, hogy Eric még mindig meg akarja-e hódítani Hollywoodot, Pam gondolkodás nélkül belevágott a közepébe:

– És Eric? Vele mi van? Helyrezökkent az agya, vagy még mindig olyan idióta, mint volt?

Nicole megráncolta az orrát.

– Nem idióta, inkább csak... szóval össze van zavarodva. Persze már eltelt fél év, szóval akár már túl is tehetne volna magát ezen a butaságon, tudom.

Pam közelebb hajolt hozzá.

– Édesem, mindenki mond olyasmit, hogy szeretne forgatókönyvíró lenni, meg bekerülni az American Idolba, és szerepelni a tévében, de ezt az égvilágon senki nem gondolja komolyan. Mert vannak az álmok, és van az élet. Ericnek felesége és gyereke van. Miként képzelte, hogy csak úgy otthagyja az állását, és hazamegy, hogy számítógépen pötyögjön meg szörfözni járjon...? Könyörgöm, milyen ember az, aki ilyet csinál?

Nicole összerezett.

– Eric ír, és nem pötyög – helyesbített.

– Részletkérdés. A lényeg, hogy sem anyagi értelemben, sem máshogy nem vesz részt a család működtetésében.

– Azért segít – mondta Nicole, aztán legyintett, és felsóhajtott. – Vagyis hogy próbálkozik. Nekem meg fogalmam sincs, mit tehetnék. Sokan akarnak gazdagok és híresek lenni, de én nem is tudom... Amikor hazajött, és közölte, hogy felmondott, csak néztem rá, és nem tudtam, mit mondhatnék. – Rántott egyet a vállán. – Igazából még most sem tudom.

Shannon maga is így érzett. Ő is éppúgy kiakadt a hír hallatán, mint a barátnője, pedig neki nem kell együtt élnie Erickel. Persze mindenkinek joga van hozzá, hogy kövesse az álmait, de egy házasságban mégiscsak meg kellene ezt beszélnünk a házastársunkkal, vagy nem? Eric tettében ez volt a legmegdöbbentőbb. Nemhogy nem vitatta meg a kérdést a feleségével, de még csak meg sem említette, mit forgat a fejében. Egyszerűen felmondott, és erről csak utólag számolt be Nicole-nak.

– Persze nem minden helyzetben ajánlom ezt a megoldást – mondta lassan Pam –, de nem gondoltál még rá, hogy megfojtsd egy párnával?

– Nem az én stílusom – nevetett Nicole.

– Az enyém sem – ismerte el Pam. – Én ennél sokkal egyenesebb jellem vagyok. De ez is egy lehetőség.

– És mindezt egy olyan nő mondja, aki felöltözteti a kutyáját, hogy meg ne fázzon? – vigyorgott Shannon. – Te csak megjátsszod, hogy kőkemény vagy, de a szíved lágy, akár a pillecukor.

– Pszt! – szólt rá Pam, és körülnézett, mintha attól félne, hogy kihallgatja őket valaki. – Meg kell őriznem a jó híretem... De a viccet félretéve... – Finoman megérintette Nicole kezét. – Tudom, milyen nehéz lehet most neked. Szeretnéd észre téríteni, csakhogy nem megy. De ne

csüggedj! Szeretitek egymást, és ez a fő. Majdcsak túl lesztek ezen is.

– Hát, remélem – sóhajtotta Nicole. – Eric olyan rendes fiú.

– Persze hogy az. A házasság meg olyan, mint maga az élet. Amikor már azt hiszed, mindent tudsz róla, püff, kapsz a sorstól egy jó nagy pofont. Amikor abbahagytam a munkát, sokáig lelkifurdalásom volt, amiért elnéztem, hogy az összes pénzügyi terhet John vállalja magára. De aztán beszéltünk erről, és azt mondta, neki jobb így, hogy én otthon vagyok, mert biztos lehet abban, hogy otthon mindig rendben mennek a dolgok. Én erről gondoskodom, ő pedig megkeresi a pénzt, amire szükségünk van.

Shannon, bár nem mondta ki, magában azért megállapította, hogy képtelen lenne így élni. Számára kicsit olyan volt Pam, mintha egy másik bolygóról érkezett volna. Vagy egy másik korból. Persze Shannon is tudta, hogy egy csomó nő van, aki kizárólag a gyerekeivel meg a háztartással foglalkozik, de nem ismert egyet sem, amíg Pammal nem találkoztak. Az ismerősei jobbára dolgozó anyák voltak, mint Nicole.

Igaz, ha belegondolt, rájött, egész sereg barátnője hagyta ott a munkahelyét, hogy főállású anyuka legyen. Csak miután ez megtörtént, Shannon nem kereste velük többé a kapcsolatot. Vagy ők nem keresték vele.

– Mindig vannak hullámvölgyek – mondta Pam. – De ha még emlékszel rá, miért mentél hozzá Erichez, akkor ezt is túl fogjátok élni.

2

Pam a garázsból besétált a házba, Lulu pedig követte. Az előszobában mindketten megálltak. Pam kihálászta a kis táskáját a nagyból, a nagyot pedig felakasztotta egy e célból felszerelt kampóra.

Az előtér olyan volt, mint valami raktár. Azoknak a holmiknak a raktára, amelyek máshol nem fértek el. A hatalmas beépített szekrényben számos akasztó, polc és fiók kapott helyet. Ez utóbbiak többnyire Lulu ruháival voltak tele.

Pam meg szemlélte a könnyű felsőt, amelyet az állat most viselt, és úgy döntött, hogy lefekvésig megteszi. Lulu ugyanis, akárcsak a család többi tagja, pizsamát viselt az ágyban. Pam fütyült rá, hogy sokan kinevették emiatt. Ő volt az, akihez Lulu szeretett odabújni éjjel, és ő azt szerette, ha az állat valami finom, bolyhos anyagot visel ilyenkor.

Átvágtak a házban, egyenesen a konyhába tartottak. Pam kirakta a hallban lévő asztalkára a telefonját, aztán megnézte az elektromos lassú főzőt, amelyben odatette a vacsorát. Belekukkantott, és megállapította, hogy a burgundi marharagu szépen puhul. Hozzáadta az előkészített zöldségeket, megkavarta az ételt, aztán kiment a bejárati ajtóhoz, hogy behozza a leveleket.

Kellemesen meleg volt az idő. A február az ország más részeiben havat és jeget jelent, itt Dél-Kaliforniában azonban minden esély megvolt a húsz fok körüli hőmérsékletre. A mai nap sem volt ezalól kivétel, bár Pam úgy vélte, most aligha van több tizennyolc foknál. Ez azonban még korántsem ok a panaszra, döntötte el, miközben kezében a postaládából kivett levelekkel elindult befelé.

Mischief Bay egy tengerparti település volt Redondo Beach és Hermosa Beach között. Volt itt is egy móló, egy sétány, pár étterem és egy csomó turista. Az óceán gondoskodott az enyhe éghajlatról, az állandóan fújó könnyű szél pedig arról, hogy véletlenül se legyen szmog.

Vagy száz év telt el azóta, hogy Johnnal megvették ezt a ranch stílusú, jókora házat. Jennifer, a lányuk talán ha hároméves lehetett akkor. Ami azt jelenti, hogy Steven egyéves volt, a kicsi Brandon pedig még pocaklakó...

Ó, igen. Tényleg állapotos volt, amikor költöztek. Ki is dobta a taccsot a rakodómunkások előtt. A harmadik terhessége eléggé megviselte, ami azt illeti. Folyton émelygett. Ezt időnként fel is emlegette Brandonnak, amikor egy kis szerénységre akarta tanítani. Márpedig erre minden gyereknek szüksége van olykor.

Megvárta Lulut, aki épp a dolgát végezte a bokroknál, és közben tanulmányozni kezdte a homlokzatot. Amikor néhány évvel ezelőtt kifestették a házat, az első és a hátsó kertet is rendbe tették. Pam kedvelte az új növényeket, melyek a kör alakú feljárót övezték. Felnézett a tetőre, melyet szintén kicseréltettek pár éve, és milyen jól sikerült! Jó dolog, ha az ember férje az építőiparban dolgozik, és ismeri a legjobb szakembereket.

Lulu visszatrápolt hozzá.

– Na, bemegyünk, kincsem? – kérdezte kedvesen Pam.

Lulu megcsóválta bolyhos farkát, és elindult befelé. Az asszony követte, és közben megnézte a kezében lévő leveleket. Számlák jöttek, aztán valami biztosítási ügynök is írt, akiről Pam még nem is hallott – nyilván csak valami reklám lesz –, aztán érkezett két autósmagazin Johnnak, meg egy képeslap a helyi középiskolából.

Pam rábámult a képeslapra, és megfordította. Hát ezek meg mi az ördögöt akarnak?

Lulu bement a házba, Pam pedig gépiesen követte, és becsukta az ajtót maga mögött. Megállt a tágas folyosón, melynek csempézett padlóját megvilágította a kintről besütő nap. Pam azonban nem látott semmit, csak az előrenyomtatott postai levelezőlap feliratát.

2005-ben érettségizett Pumák, figyelem! Tízéves érettségi találkozónk lesz augusztusban. El ne

felejtétek!

Volt ott még más is, de a betűk összefolytak Pam szeme előtt. Tízéves érettségi találkozó? Igen, tényleg, Jennifer valóban 2005-ben érettségizett, de az nem létezik, hogy azóta már tíz év eltelt! Mert ha Jen a tízéves érettségi találkozására készül, az azt jelenti, hogy Pam egy olyan nő anyja, akinek már tízéves érettségi találkozója lesz az idén.

– Úristen! Mikor öregedtem meg ennyire? – suttogta Pam elképedve.

Akaratlanul is megfordult, és belebámult az előszobai asztalka fölött lévő tükörbe. Az a valaki, aki a tükörből visszanezett rá, ismerős volt, és mégis ismeretlen. A vállig érő, barna haja rendben volt, és a szeme is ugyanolyan barnászölden ragyogott, mint rég. De minden más megváltozott. Valahogy kevésbé feszes.

A szeme körül ráncok ültek, az álla környékén pedig kicsit megereszkedett a bőr. Az ajka keskenyebb lett. Hát nem vicces, hogy tavaly novemberben, amikor betöltötte az ötvenedik évét, csuda büszke volt magára, hogy nem borult ki ettől? Hiszen manapság az ötven az új harmincöt. Nem nagy ügy.

John nagy bulit rendezett a tiszteletére, Pam pedig jókat kacagott a mókás ajándékokon, és hálás volt a sorsnak, hogy méltósággal és stílusosan viselte, hogy betöltötte az ötvenet. Arról nem beszélve, hogy ahhoz képest, mennyi idős, állati jó feneke volt még. Köszönhetően a heti három pilatesórának Nicole-lal. Szóval egyáltalán nem érezte öregnek magát. Egészen addig a pillanatig, míg ki nem derült, hogy a lányának tízéves érettségi találkozója lesz az idén.

Persze elég korán szült. Tizenkilenc évesen ment hozzá Johnhoz, és huszonkettő volt, amikor Jennifer a világra jött. De mindig is arra vágyott, hogy anya legyen.

A férjével a Mischief Bay-i gimnáziumban ismerték meg egymást. John magas volt, és jóképű, a futballcsapat sztárja. A családjának volt egy vízvezeték-szereléssel foglalkozó cége a kisvárosban. Olyan, ami új házak csővezetékeit szereli, nem pedig eldugult vécéket tisztít.

John mindig is tudta, mit akar. Jelessel diplomázni a Mischief Bay-i Állami Főiskola üzleti tudományok szakán, aztán belépni a családi vállalkozásba, és ott dolgozni teljes munkaidőben. Egészen lenn kezdeni, és felküzdeni magát a csúcsra, majd negyvenéves korára kivásárolni a szüleit a cégből.

Pamnek nagyon tetszett, hogy John előre eltervezett mindent, és apait-anyait beleadott, hogy megvalósítsa az elképzeléseit. Amikor rászégezte kék szemét, és úgy döntött, hogy Pam lesz az, aki elkíséri ezen az úton, a lány boldogan mondott neki igent.

Most, miközben az ismerős és kevésbé ismerős vonásokat fürkészte a saját arcán, azon töprengett, vajon hogy telhetett el ilyen gyorsan az idő. Mintha csak tegnap lett volna, hogy beleszeretett Johnba, most meg hirtelen egy huszonnyolc éves felnőtt nő anyukája lett?!

– Nem – mondta hangosan, és elfordult a tükörtől.

Csak azért sem fog egy ilyen nevetséges dolog miatt kiborulni, mint a kora. Hiszen csodás élete van. Szerető férje, fantasztikus gyermekei és egy édes kutyája... Valamennyien egészségesek – leszámítva Lulu futó bajait –, sikeresek, és ami a fő, boldogok. Csupa jót kapott az élettől, szóval hálás lehet a sorsnak. Mit számít az, hogy már nem eléggé feszes a bőre? A szépség olyan felszínes dolog. Cserébe sokkal bölcsebb lett a korról, ami jóval fontosabb.

Visszatért a konyhába, és bekapcsolta a falra szerelt tévét. John negyed hat és fél hat között érkezett haza mindennap. Hatkor vacsoráztak, természetesen házi kosztot. Szombatoként étterembe mentek, vagy barátokkal töltötték az estét. Vasárnap délután pedig átjöttek a gyerekek, és sütögettek. A háborús hősök emléknapján nagy partit adtak, vagyis ismét csak kerti sütögetés volt a program. Hiszen Los Angelesben éltek. Bármilyen adódott, mindig rá lehetett dobni egy szelet húst a grillre.

Gépiesen szedte össze a keksz hozzávalóit. Lisztet, sütőport, vajot, cukrot, írórt. Már sok éve nem használt receptet szinte semmihez. Anélkül is tudta, mit kell tennie. John szerette a főztjét, és ő nem akart változtatni. Megvolt a napi rutinjuk. Kényelemben, nyugalomban éltek.

Pam kimérte a lisztet, és meggyőzte magát, hogy a kényelmes nem azonos az öreggel.

A kényelmes kellemes jelent. Nyugalmat, kiszámíthatóságot. A rutin leegyszerűsíti a dolgokat.

Összekeverte a hozzávalókat, és lezárta a tálat. Ez volt Pam kekszének titka. Hogy hagyta állni a tésztát legalább húsz percet.

Lulu közben türelmesen ült a tálja mellett. Amikor Pam észrevette, megcsóválta bolyhos farkát, és reménykedve ránézett.

– Igen, hát persze – mondta az asszony. – Számodra is eljött a vacsoraidő.

Lulu vakkantott, majd követte gazdáját a hűtőhöz, ahol már ott várt rá az eledel.

Lulu etetése állandó kihívást jelentett. Nem a mennyiség miatt: kis testű kutya volt, nem kellett neki sok. Viszont allergia kínozta, és bőr- meg emésztési problémái is voltak, tehát nem ehetett akármit. Receptre felírható kutyaeledelt kapott, jelen esetben kacsát édesburgonyával.

Pam betett egy negyed bögre vizet a mikrohullámú sütőbe és megnyomta a start gombot. Közben kimérte a megfelelő mennyiségű eledelt, aztán kicserélte a vizesedényt meg a kutyatányért, és újra elindította a mikrót. Majd hozzákeverte a meleg vizet a szárazzeleséghez. Lulunak érzékenyek voltak a fogai, és nem tudta megenni a kemény, ropogós falatkákat. Meg kellett puhítani őket meleg vízzel.

Minden áldott nap megcsinálom ugyanezt, gondolta Pam, amikor kitette az állatnak a tálat. Lulu már ülve várta, aztán beledugta a fejét az edénybe, és kevesebb, mint nyolc másodperc alatt el is tüntette a vacsoráját.

– Reggel reggeliztél – emlékeztette rosszállóan Pam. – És délben is kaptál egy kis harapnivalót. Miért falsz úgy, mintha egy hete ettél volna utoljára?

Lulu nem felelt, túlságosan lefoglalta az, hogy tisztára nyalja a tálkát.

Pam közben kinyújtotta a tésztát, és sütőlemezre szaggatta a kekszeket. Majd letakarta őket egy tiszta konyharuhával, és bekapcsolta a sütőt. Épp befejezte az asztal megterítését, amikor meghallotta, hogy elindul felfelé a garázsajtó.

Lulu erre kirohant az előtérbe, és közben lelkesen vakkantgatott és ugrándozott.

Pár perccel később bejött a konyhába John, karjában a kutyaival. Pam rámosolygott a férjére, odafordult hozzá, és csókra nyújtotta az ajkát. Mikor összeért a szájuk, Lulu átmászott John karjából az övébe, és közben lelkesen végignyalta mindkettejük állát.

– Milyen volt a napod? – érdeklődött John.

– Jó. És a tied?

– Tűrhető.

Miközben beszélt, John odament a pulthoz, melyre Pam kikészített egy üveg cabernet-t. Néhány éve Napában jártak egy borászatban, még onnan hozták a palackot.

– Steven egy ajánlaton dolgozik éppen. Szeretnénk mi is beszállni annak az új szállodának az építésébe, amiről mostanában mindenki beszél. Tudod, ami ott épül közvetlenül a parton. Elképesztő luxus, minden tekintetben. Azt mondják, a tetőtéri lakosztályban a csapok is huszonnégy karátos aranyból lesznek.

– Képtelenség. Ki talál ki ilyen marhaságot? Hiszen egy szállodáról beszélünk, ahol naponta végig kell suvickolni mindent. Hogy a fenébe lehet tisztítani a huszonnégy karátos aranyat?

– Hát igen. Tökéletesen igazad van, én is tudom. – John kinyitotta a fiókot, és kivette a fóliavágót. – Tényleg idióta, aki kitalálta. De ha kifizetik a munkát, felőlem aztán kitalálhatnak akármit.

Miközben beszélgettek, Pam a férfit figyelte, akinek immáron harmincegy éve volt a felesége. John még mindig magas volt, több mint száznyolcvan centiméter magas. Sötétszőke haja ugyanolyan dús volt, mint rég, de már őszült. Igaz, ez szerencsére nem nagyon látszott az alapvetően világos hajszíne miatt. De a férfiakat az ilyesmi csak még vonzóbbá teszi. Néhány hónappal ezelőtt John megkérdezte Pamtól, hogyhogya ő nem őszül. Az asszony erre nevetve emlékeztette, hogy hathetente fodrászhoz jár. John komolyan meglepte, hogy a felesége festeti a haját. Mint afféle férfi, meg volt győződve róla, hogy Pam csak úgy magától gyönyörű.

Milyen buták a férfiak, gondolta szeretettel Pam, miközben figyelte. Pár ránc persze neki is volt már a szeme körül, másrésztől viszont egészen úgy festett, mint amikor először találkoztak. A válla

például ugyanolyan széles volt... Pam ezt mindig roppant vonzónak találta rajta. Mostanában panaszkodott, hogy nem ártana fogynia öt-hat kilót, de az asszony szerint teljesen jó volt így is.

John még mindig nagyon jóképű volt, és ugyanakkor jó ember. Kedves és nagylelkű. Szerette a feleségét, a gyerekeit és az életüket. Persze neki is voltak hibái, ám csak egészen jelentéktelenek, olyanok, amelyeket Pamnek könnyű volt elnézni, elfogadni. Igazából egy szava sem lehetett a férjére. Egyedül a saját öregedése nyomasztotta.

John kihúzta a borospalackból a dugót, és mindkettejüknek töltött egy-egy pohár cabernet-t. Pam közben betette a kekszes tepsit a sütőbe, és beállította a konyhai órát.

– Mit eszünk? – kérdezte a férfi, miközben átadott a feleségének egy poharat.

– Burgundi marhát, utána pedig kekszet.

John elmosolyodott.

– Milyen szerencsés fickó vagyok!

– Még annál is szerencsésebb, hiszen a maradékot elviheted magaddal holnap ebédre.

– Te is tudod, hogy imádom, ha van maradék.

Komolyan mondta, gondolta Pam, miközben követte a férjét a konyhán át. John szerette a vörös húsokat, tényleg szívesen megette másnap az előző esti vacsora maradékát. Könnyű volt neki örömet szerezni.

Átmentek a ház hátsó végében lévő üvegezett télikertbe. Itt a hideg hónapokban is kellemesen meleg volt. Nyáron pedig eltávolították az üvegtáblákat, és egyfajta nyitott teraszként használták a helyet.

Lulu követte őket, és felugrott a kedvenc helyére Pam mellé, aki egyből morzsolgatni kezdte a kutya fülét. John kényelmesen hátradőlt a foteljében, aminek volt egy párja a nappaliban, és felsóhajtott.

– Hayley már megint gyereket vár – mondta. – Ma reggel szólt. De megvárja a szokásos három hónapot, és a többieknek csak utána fogja bejelenteni.

– Ó, szegény lány! – Pam vágott egy grimaszt. – Nem is tudom, mit mondjak...

– Remélem, ezúttal összejön neki – felelte John. – Már nem bírom nézni a szenvedését.

Hayley John titkárnője volt, aki kétségbeesetten vágyott rá, hogy anya legyen, de az elmúlt három évben négyszer vetélt el szegény. Ez volt tehát az ötös számú próbálkozás. Rob, Hayley férje már hajlott az örökbefogadásra, de Hayley ragaszkodott a hagyományos úton fogant, saját babához.

– Küldök neki egy lapot – mondta Pam, de aztán megrázta a fejét. – Vagyis talán jobb, ha mégsem... Fogalmam sincs, hogyan kellene kezelnem ezt.

– Miért, gondolod, nekem van? Ez annyira női dolog.

– És félsz tőle, hogy ha nagyon beleártod magad, kinő a melled?

– Ennek nem túl nagy a valószínűsége, de azért...

– Írok neki – döntötte el Pam. – Valami olyasmit, hogy szurkolunk neki. Anélkül, hogy megemlíteném a terhességét. A doki mondta Hayley-nek, hogy ha túl van a három hónapon, minden rendben lesz?

John homloka ráncba szaladt.

– Nem tudom. Lehet, hogy mondta, csak nem nagyon figyeltem. Ez a gyerek dolog annyira intim, nem gondolod?

– Nem vagy egy bonyolult ember, ugye, tudod?

John nevetve emelte koccintásra a poharát.

– És pontosan ezért szeretsz annyira.

Igazat szólt. Pam szerette, hogy a férje megbízható és kiszámítható. Még akkor is, ha időnként vágyott volna valami kis változatosságra. Egy meglepetésutazásra például, vagy egy szép karkötőre. De ez nem John stílusa. Sosem tervezett volna meg egy utat anélkül, hogy megbeszélte volna vele, ami pedig az apró ajándékokat illeti, ő inkább az a fajta volt, aki biztatta a feleségét, hogy vegyen magának valami szépet.

Pam sosem gondolta, hogy oka lenne a panaszra emiatt. Túl sok barátnőjének volt része

fölöttébb kellemetlen meglepetésben, melyben szerephez jutott az a bizonyos harmadik, végül a válás is. Johnnak ellenben nem volt igénye többre annál, mint amit ő nyújtani tudott. Szerette, ahogy éltek, és ez a tudat megnyugtatta Pamet.

– Jen levelet kapott a gimitől – tájékoztatta a férjét. – Meghívót a tízéves érettségi találkozóra.
– Értem.

– Nem furcsállod, hogy a lányunk már elég öreg ahhoz, hogy tízéves találkozója legyen?

– Huszonnyolc éves. Mikor lenne a tízéves találkozója, ha nem most?

Pam belekortyolt a borába.

– Hát, mi tagadás, engem sokkolt a dolog. Azt hiszem, nem készültem fel rá, hogy ekkora lányom van.

– Nos, visszaküldeni akkor sem ér. Nem is hiszem, hogy menne.

Pam felnevetett.

– Ezt azért neki ne mondd!

– Nem fogom. – John visszamosolygott rá. – Különben meg ne félj, egyáltalán nem vagy öreg!
A legjobb éveidben vagy.

– Kösz. – Pam meghallotta a konyhai órát, és felállt. – Kész a vacsoránk.

John felvette Lulut, és követte a feleségét a konyhába. Pam feltálalta az ételt, és közben emlékeztette magát, milyen szerencsés. Hogy egy kis lötytyedség meg narancsbőr nem változtat a lényegen. Attól még ő ugyanaz az ember, aki eddig volt. Az élete csodálatos. Persze az izgalom meg a bizsergés már elmúlt, és akkor mi van? Erre azért lehetett számítani, nem? Hát nem azt hallja az ember egész életében, hogy minden nem lehet az övé?

Csak egy italtra találkozunk, gondolta Shannon, és kinyitotta az Olives ajtaját. Ebben a martinibárban beszéltek meg randit a pasival, akit az interneten ismert meg.

Kedve lett volna megállni egy pillanatra, és a falba verni a fejét. Miért csinálja ezt magával? Hiszen sosem sült még el jól egyetlen ilyen randija sem. A randizás sosem volt az erőssége. Ezen a területen nem remekelt, és kész. Sikeres üzletasszony volt, hat számjegyű fizetéssel, amiből évi négyszázezeret be tudott fektetni. Barátok vették körül, és egy gyönyörű, óceánra néző lakásban élt. Az évek során egész sor pasija volt, és kétszer el is jegyezték, igaz, egyik jegyessége sem tartott tovább negyedóránál. Férjhez azonban nem ment soha.

Az az igazság, hogy sosem alakultak jól a romantikus kapcsolatai. Talán az ő hibája volt, talán a férfiaké, de rá kellett jönnie, hogy számára ez nem olyan egyszerű, mint másoknak. Akkor most miért van mégis itt, és miért vállalja megint magára a randi nevű rémálmot? Vagy ami még rosszabb, az online randi nevűt?

Az egyedüli mentsége az volt, hogy a *ProfessionalLA.com*-on ismerkedett, ami az egyetlen társskereső portál, ahol szűrik a feliratkozókat. Szóval a pasas legalább hasonlítani fog a profilképére, és jó eséllyel nem is körözött bűnöző. Bár innen még mindig elég hosszú az út az oltárig.

No, mindegy, ha már itt van, akkor bemegy, és megnézi magának azt a fickót. Kedves lesz vele, aztán amint megteheti, lelép, visszamegy az irodához a kocsijáért, és hazahajt. Csak egy pohár bort fog inni, határozta el. Annyit biztosan kibír. És ki tudja, hátha egész jó fej lesz ez a hogyishívják...

Egy pillanatra megtorpant, mert nem jutott eszébe a név. Te jó ég! Kivel is találkozik egy perc múlva? Lassan továbbindult, miközben az agyában lázasan forogtak a fogaskerekek, ahogy próbálta beizzítani a rövid távú memóriáját. Andrew? Nem, de valami A betűs, az biztos... Adam? Igen, ez az! Adam! Adam Akárkicsoda, mert a vezetéknevét már pláne nem tudta felidézni. Kocsikkal üzletel, vagy mi. Nagyjából vele egykorú, elvált és világos hajú, ha minden igaz...

Eltökélte magában, hogy legközelebb randi előtt újra átolvassa a delikvens profiladatait, és közben már a bárnál ülőket vizslatta, abban reménykedve, hogy valaki ismerős lesz.

Egy férfi hirtelen felállt, és rámosolygott. Száznyolcvan centi magas lehetett, sötétbarna hajú, barna szemű. A mosolya megnyerő, a bőre kreol, a teste izmos, de nem a feltűnően kigyúrt

fajtából. És olyan kikerekedett szemmel bámult Shannonra, mintha egy ufó állna előtte.

Shannon persze mindent megtett, hogy a lehető legjobban nézzen ki, de ezt a nagy ámulatot mégsem értette. Hirtelen hátranézett, hogy nincs-e mögötte Taylor Swift vagy valami más híresség, aki ilyen szemmeresztésre készíthet egy felnőtt férfit. Mivel azonban senkit sem látott, folytatta az útját előre.

– Shannon? – kérdezte a megnyerő idegen, ahogy odalépett hozzá.

– Igen. Üdv!

– Adam vagyok. Köszönöm, hogy eljöttél. – Kezet fogtak.

A férfi továbbra is úgy nézett rá, hogy Shannon élt a gyanúperrel, hogy valami bennakadt a foga között, esetleg észrevétlenül egy óriási pattanás nőtt az orrára, mióta eljött az irodából. Azt teljesen kizártnak tartotta, hogy nem úgy néz ki, mint a beküldött fotón. Egy irodai arcképet küldött be, szóval semmi olyasmit, ami túlzó várakozást kelthet.

Leültek.

Az Olives olyan hely volt, mely igyekezett a helyieknek és a turistáknak is a kedvében járni. Elég jól megvilágították a bár környékét, de azért nem volt túlságosan büfé jellege. Az asztalok meglehetősen távol álltak egymástól, szóval nem kellett attól félni, hogy a szomszédos asztaltól kihallgatják a beszélgetéseket. Az étterem egészét a hanyag elegancia jellemezte, a menü pedig meglehetősen színesnek volt mondható. Leszámítva pár martinis poharat és olajbogyót ábrázoló képet a falon, a belső rész kialakításakor szerencsére nem vitték túlzásba az olívamotívumot.

Shannon szívesen jött ide első randik alkalmából, hiszen eléggé ismerte már a személyzetet, és tudta, hol helyezkednek el a kijáratok. Ha valami balul ütött ki, bárkitől kérhetett segítséget, vagy akár le is léphetett. Az étterem alig néhány percnyi sétára volt a munkahelyétől, vagyis akkor sem kellett aggódnia, ha véletlenül egy második pohár bor is lecsúszott. Olyankor egyszerűen visszament az irodába, és dolgozott valamit, amíg úgy nem érezte, hogy már beülhet a volán mögé, és megteheti azt a hatperces utat hazáig.

Adam még mindig meredten nézte, és Shannon nem bírta tovább.

– Furán bámulsz – jegyezte meg a lehető legbarátságosabb hangján. – Valami baj van talán?

A férfi zavarba jött.

– Jaj, nem, dehogy... Hogy én mekkora hülye vagyok! Ne haragudj, csak arról van szó, hogy leesett az állam, amikor megpillantottalak. Már azon képen is gyönyörű voltál, amit elküldtél, gyanakodtam is, hogy ez valami félreértés lesz, és amikor láttam, hogy élőben még sokkal szebb vagy... – A hangja elcsuklott, mire megköszönte a torkát. – Folytathatjuk, vagy ennyi volt?

Az arckifejezése egyszerre volt bosszús és reménykedő. Shannon próbált rájönni, mikor fordult vele elő utoljára, hogy valaki ilyen döbbenetesen bámulta. Persze elég csinos volt, és ha kirittyentette magát, elég jól tudott kinézni, de azért nem volt az a fajta nő, aki után lógó nyelvvel loholnak a férfiak.

Elmosolyodott.

– Persze hogy folytathatjuk.

– Jó. Ígérem, igyekszem kevésbé ijesztően viselkedni. – Adam megint elmosolyodott. – Örülök, hogy megismerhettelek, Shannon.

– Részemről a szerencse.

A férfi nyelt egyet, és a közelgő pincérre mutatott.

– Mit iszol?

Shannon vörösborra kért, Adam whiskyre meg egy gyümölcsös sajtátalat. Miután kettesben maradtak, a nő kényelmesen hátradőlt a széken.

Egész helyes, gondolta. Egy kicsit kétbalkezes, de ez valószínűleg azt jelenti, hogy nem egy randibajnok. Legalább nem arról szól az élete, hogy játszadozik a nőekkel. Shannonnak már jó ideje elege volt a szoknyavadász pasikból.

– Nos, Adam – ragadta magához a szót. – Mesélj egy kicsit magadról!

– Mire vagy kíváncsi?

Mindenre, amit a bemutatkozásodban is leírtál, gondolta a nő, és azt kívánta, bár alaposabban

elolvasta volna azt a néhány bekezdést. Csakhogy sajnos nem szerette az online randikat. Az alkalmazást igazából arra használta, hogy megszűrje helyette a jelentkezőket, és aztán igyekezett minél gyorsabban találkozni a kiválasztottakkal. Úgy vélte, hogy a telefonhívások és az e-mailek tucatjai sem árulnak el annyit egy emberről, mint egyetlen személyes találkozás.

– Itt élsz a környéken? – kérdezte.

– Persze. – Adam arcára visszatért a mosoly. – Itt születtem és nevelkedtem Mischief Bayben. A rokonaim többsége még mindig itt él, ami azt jelenti, hogy elég nehéz megúszni a dolgokat.

– Ezek szerint az a megúszós fajta vagy?

A férfi mosolya nevetésbe csapott át.

– Ó, nem! Még kamaszkoromban feladtam a reményt, hogy bármit megúszhatok. Nagyon rosszul hazudok, tudod, és emiatt sajnos, bármi rossz fát teszek a tűzre, garantált a lebukás. – A mosolya megfakult. – Remélem, nem a rosszfiúkra buksz.

De igen, valaha azokra bukott, ezért is sikerült annyiszor összetörnie a szívét.

– Nem, már nem. A rosszfiúk elméletben nagyon izgalmasak, de az élethez több kell, mint szép elméletek. Mindenekelőtt egy társ, aki időt szán rád, és ott van veled, ha kell.

– Ebben egyetértünk. – Adam előrehajolt a kis asztal fölött. – Pénzügyekkel foglalkozol, ha jól emlékszem.

– Igen. Egy szoftvercég pénzügyi vezetője vagyok.

Shannon próbált nyugodtan és tárgyilagosan beszélni. Ha a munkája került szóba, sajnos hajlamos volt védekezni, illetve büszkélkedni a sikereivel. Elég fura kombináció, ami azt illeti. A férfiak egy részét bosszantotta, hogy ilyen sikeres, másokat pedig megijesztett ezzel. Megint mások a könnyű élet lehetőségét látták Shannonban, de ők szerencsére nem nagyon tudták eltitkolni a szándékaikat, szóval a nő rövid úton megszabadulhatott tőlük. Akik elismerték az eredményeit, és nem ijedtek meg tőle, azok voltak a befutók, ám ilyenből sajnos kevés akadt.

– No és milyen cél lebeg előtted? Te akarsz lenni a vállalat elnöke?

Shannon elmosolyodott.

– Nem, nekem elég, ha a csekkfüzetek királynője lehetek. Szeretem a pénzügyeket, a szoftverekhez viszont nem értek. A számítógépen talán jobban elboldogulok az átlagosnál, de azért nem vagyok egy nagy varázsló. Látnod kellene azokat a srácokat, akik most jöttek ki az egyetemről! Minden évben felveszünk közülük párat. Óriási koponyák. És te?

– Én nem vagyok óriási koponya.

Shannon felkacagott.

– Nem erre gondoltam. Hanem hogy mivel foglalkozol?

– Ó, értem. A családom az építőiparban érdekelt. Nagy projekteken dolgoznak, szállodákon, irodaházakon. A jelenlegi nagy hotelépítkezésünknek én vagyok a művezetője. Húszszintes, nagyon igényes szálloda lesz, Marina del Rey-től délre.

Shannon elismerően bólintott.

– Egy ekkora építkezés művezetőjének lenni óriási felelősség.

– Csak állok ott, és megmondom a többieknek, hogy mit kell csinálni. Igazán kedvemre való munka. – Közben a pincér meghozta az italokat és a sajtátlat. Adam megemelte a poharát. – A kellemes meglepetésekre!

Shannon koccintott vele, és arra gondolt, hogy számára Adam kétségkívül az. Kellemes meglepetés. Semmit sem várt ettől a randitól, és tessék: most, hogy eljött, mégis remekül érzi magát. Adam kellemes, vidám társaságnak bizonyult, sőt bizonyos jelek arra mutattak, hogy nemcsak itt és most kedves, hanem úgy általában véve is. Shannon persze pontosan tudta, hogy nem szabad túlságosan reménykednie, de az este máris sokkal jobban alakult, mint várta.

– Mesélj a csaláodról! – kérte. – A rokonaidról, akik nem hagyták, hogy megúszd a dolgokat.

– Öten vagyunk testvérek, és ebből négyen gyalog is megtehető távolságra lakunk innen. Meg a szüleim is. – A férfi vállat vont. – Csak az öcsém költözött el keletre. De ő mindig is bizonyítani szeretett volna.

Shannon nagyot nézett.

– Négy testvéred van?

– Bizony. Mondtam is az apámnak, hogy a fogamzásgátlást rég feltalálták, de ő azt felelte, anyával mindig is nagycsaládot akartak. Gyerekként persze jó volt, hogy öten voltunk.

– Hangos lehetett – dűnnyögte Shannon.

– Az is volt. De még mennyire!

– Hány a fiú és hány a lány ebből az ötből?

– Három fiú, két lány, és lány után mindig fiú született, fiú után meg lány. Én vagyok a középső gyerek. A bátyám, aki a sort kezdte, sosem érdeklődött a családi vállalkozás iránt. Grafikus lett egyébként, és nagyon tehetséges a szakmájában. A nővérem, mióta az eszét tudja, állatorvos akart lenni, szóval apám elég sokáig szomorkodott, hogy a családból senki sem viszi tovább a stafétabotot. Szerencsére jöttem én, aki mindig is építeni akartam. Tizennégy évesen már a cégünknel dolgoztam. – Adam vett egy szelet sajtot. – Tudom, hogy ez nem hangzik túl izgalmasan.

– Az izgalmat sokan túlértékelik – jegyezte meg Shannon, és közben azon törte a fejét, hogy vajon mi lehet a baj a fickóval.

Jó családból való, keményen dolgozik, megbízható... Lehet, hogy érzelmileg defektes? Vagy titokban sorozatgyilkos? Kell lennie valami hibának, az nem lehet, hogy neki ekkora szerencséje van...

– És te? Hol nőttél fel?

– Riverside-ban. Egyedüli gyerek vagyok, szóval a hangzavart csak hírből ismerem. Nálunk mindig elég nagy volt a csend.

– Gondolom, te voltál a legokosabb lány az osztályban.

– Azért nem mindenből. A matekot nagyon szerettem, és emiatt sok társaságból kilógtam, de sajnos ahhoz nem voltam elég okos, hogy informatikával foglalkozzam. A pénzügyekkel viszont mindig is szívesen bíbelődtem.

A férfi barna szemében vidámság csillant.

– Ha kapnék egy centet minden egyes alkalom után, amikor alig vártam, hogy a cég pénzügyeivel foglalkozhassam...

– Akkor nem lenne egy cented sem?

– Eltaláltad.

Shannon elmosolyodott.

– A bemutatkozásodban azt írtad, hogy elváltál.

– Majdnem egy éve – biccentett a férfi. – De már előtte is külön éltünk. Nem volt különösebben drámai válás. Tudod, fiatalon házasodtunk össze, és az évek során kiderült, hogy már nem szeretünk annyira együtt lenni.

Volt abban valami furcsa, ahogy ezt mondta. Shannon önkéntelenül is közelebb hajolt.

– Ettől függetlenül biztosan nehéz lehetett – jegyezte meg halkan.

– Az. Nagyon nehéz. – Adam ránézett, aztán halkan szitkozódni kezdett. – A francba... Ezt nem akartam elmondani, de az az igazság... Szóval megcsalt. Nem szívesen beszélek erről, mert senki sem szeret idiótának tűnni. Pedig én az voltam, hiszen észre sem vettem, hogy felszarvaztak. A feleségem jött oda hozzám egy szép napon, és mondta el, hogy viszonya van valakivel, akibe beleszeretett. Nem akar hozzámenni, vagy semmi ilyesmi, de mivel őt szereti, akkor belém valószínűleg már nem szerelmes.

Adam ide-oda huzigálta a poharát az asztalon, miközben beszélt. Az ajka megfeszült.

– Persze megdöbbszem, és nagyon fáj, ráadásul fogalmam sem volt, mit tegyek. Összeszedtem a legszükségesebb holmimat, és még aznap este elköltöztem. Néhány héttel később, amikor már nem a sértett önérzetem vezérelt, beláttam, hogy ez elkerülhetetlen volt, hiszen már hosszú ideje egyre csak távolodtunk egymástól.

– Kemény időszak lehetett.

Shannon arra gondolt, hogy ha ez tényleg így történt, akkor ez a fickó másodpercről másodpercre egyre jobban tetszik neki.

– Igen. Különösen a gyerekeknek. Egy fiunk és egy lányunk van, Charlotte már majdnem kilenc, Oliver pedig hatéves. Közösen felügyeljük a nevelésüket, egy hétig Tabithánál vannak, egy hétig pedig nálam. Kétsaroknyira lakunk egymástól, ami a gyerekeknek persze nagyon jó, nekünk már kevésbé. – A jókedv visszaköltözött Adam szemébe. – Bár én még hagyján, tekintve, hogy a szüleim és három testvérem is itt lakik a közelben. Tabithának ez százszor kellemetlenebb lehet. És veled mi a helyzet?

– Nekem nincs se gyermekem, se exférjem. Kétszer voltam menyasszony, de egyikből sem lett házasság.

– Ki bontotta fel az eljegyzést?

– Egyszer én, egyszer a vőlegényem.

És volt még egy igen hosszan elhúzódó kapcsolata egy zenei producerrel, akivel többször is szakítottak, hogy aztán újra kibéküljenek, de ezt egyelőre nem akarta elmondani. Hiszen ez még csak az első randi.

– Van hobbid? – érdeklődött Adam.

– Imádok utazni. Csak úgy kivenni két-három hetet, és elmenni valahová, ahol még sosem voltam.

– Mint például?

– Az összes kontinensen jártam már, kivéve az Antarktisz. Felmerült bennem, hogy felszállok egyszer egy odatartó hajóra, de miután pár éve szalagcím lett belőle, hogy egy hajó elakadt a jégtáblák között, meggondoltam magam.

– Akkor hová lesz a következő utad?

Shannon felkacagott.

– Meg fogsz döbbenni.

– Nem hiszem.

– Majd meglátjuk. Szóval, a Machu Picchura megyek.

Adam szeme elkerekedett.

– Igazad van, tényleg megdöbbsztem. Az Peruban van, ugye?

– Igen. Egy barátnőmmel találtuk ki, és úgy tervezzük, hogy végigyalogolunk az Inka ösvényen. A romok több mint kétezer méter magasan vannak a tengerszint fölött, úgyhogy egy kicsit aggódom, bírni fogom-e szuflával. Ami azt illeti...

A táskájában megszólalt a telefonja. Odavette az ölébe, és kihalászta a készüléket.

– Bocsánat – mondta, miután vetett egy pillantást a képernyőre. – Munkaügyben keresnek, muszáj felvennem. – Amikor ideért a mondókájában, már állt, és indult is az ajtó felé. Amint kiért az étterem elé, megnyomta a hívásfogadás billentyűt. – Itt Shannon.

– Len Howard vagyok a szöuli irodából. Elnézést a zavarásért, de van egy kis gondunk. A dél-koreai pénzügyminiszter szeretne beszélni veled.

A nő benézett az ablakon, és látta, hogy Adam, a majdnem tökéletes Adam az ajtó felé pillantgat.

– Ahogy az urat ismerem, gondolom, most azonnal.

– Amennyiben lehetséges.

Naná hogy lehetséges! Hiszen a miniszternél a hatalom, és Shannon volt az, aki a segítségét kérte egy ottani banki szabályozás ügyében. Nolan, a főnöke szerette volna Szöulban kiépíteni az ázsiai központjukat, vagyis Shannonnak nagyon kedvesnek kell lennie a miniszter úrral.

– Kérlek, mondd meg neki, hogy tizenöt perc múlva az irodámból visszahívom!

– Meglesz.

Shannon visszasétált az étterembe. Adam felállt, amikor az asztalhoz ért.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Sajnos nem. Vissza kell mennem dolgozni. Van egy kis baj Dél-Koreában, és az irodámban kell lennem negyedórán belül.

– Kár. Azt reméltem, együtt vacsorázunk. Megvárjalak?

Shannon szeretett volna igent mondani. Nagyon. Hiszen Adam annyira helyes férfi. Várakozáson felüli, minden tekintetben. Ám tudta, hogy miután elintézte a dolgokat, még fel kell hívnia a

főnökét, sőt a papírmunkát is el kell intéznie.

– Nem, sajnós, ez elég sokáig fog tartani. De nagyon élveztem a találkozást.

Szeretett volna többet mondani. Valami olyasmit, hogy Adamnek nem szabad megijednie tőle. Vagy hogy szívesen találkozna vele újra. Ehelyett azonban a tárcájáért nyúlt.

– Nem, arról szó sem lehet! Majd én rendezem a számlát – tiltakozott Adam. – Menj, telefonálj csak nyugodtan!

– Köszönöm. – Shannon várt még egy másodpercet, abban a reményben, hogy a férfi mond még valamit. De amikor nem szólt semmit, kényszeredetten elmosolyodott. – Örülök, hogy megismerhettelek.

– Én is.

Az ajtóhoz sétált, aztán kilépett a járdára. Hűvös volt az este. Shannon nem izgult, mert nem kellett messzire mennie. Tudta, hogy időben oda fog érni a csupán pár saroknyira lévő munkahelyére.

A fejében egymást kergették a gondolatok. Ó, bárcsak...! – fogalmazódott meg benne egy kívánság, amit aztán gyorsan félresöpört. Fontos volt számára a karrierje. Sikeres akart lenni, hogy mindig, minden körülmény között gondoskodhasson magáról. Kétség nem fér hozzá, hogy elérte a célját. És még véletlenül sem fog szégyenkezni ezért.

Kár, hogy időnként mégis azon kapja magát, hogy ez nem elég.